

NARRACIONS CURTES, REFLEXIONS LLARGUES

A CÀRREC DE TONI GIMÉNEZ I FAJARDO

ESPERANÇA

La veu popular diu que l'esperança és l'últim que s'ha de perdre. Però, potser, el que mai no s'ha de perdre és la il·lusió per viure. Amb tot, l'esperança va unida a futur, a utopia, un ingredient bàsic de la confiança. Esperança entesa com a espera, esperar que les coses sempre aniran bé, que seran millor, que aniran com desitgem, una mena de fe no només en la possibilitat de futur, sinó en la pròpia possibilitat amb la que podem albirar i donar sentit i rumb a la nostra vida personal. Convertir la possibilitat en probabilitat. Amb el pas dels anys, el camí de l'esperança, de vegades, es va fent estret, com una mena de colesterol format a banda i banda dels vorals que redueix el pas de la pròpia vida tot indicant que les experiències viscudes, massa sovint, manlleven aspectes personals en què deixem de ser nosaltres mateixos, manipulats per la pròpia realitat que ens envolta. L'antídot de tot això és l'esperança, per la que ens cal aprendre a esperar sense desesperar.

Novembre 2020